

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 87 af 7. April 1936 om en Kornordning.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 7033).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 101 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Regulering af Svineproduktionen.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 7033).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 93 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af tredie Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1936 til 31. Marts 1937.

Forhandlingen genoptoges.

Valdemar Thomsen: Jeg var i Grunden indstillet paa at frafalde Ordet, men da der alligevel skal føres en lang Forhandling, vil jeg sige et Par Ord, men jeg tør dog i hvert Fald love, at det skal blive kort.

Den højtærede Statsminister mente, at mit Indlæg i Gaar — ja, nu er det jo i Forgaars — maatte betragtes som en Skuffelse, fordi, som han udtrykte sig, mine

Krav var skrumpet ind til dem, der er Landbrugsraadets. Statsministeren deler altsaa ikke — og det glæder mig — den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har gjort gældende, at jeg altid holder den samme Tale. Den Snak hører altsaa ingen Steder hjemme. Men mon Statsministeren alligevel ikke ved nærmere Overvejelse kan indse, at det aldeles ikke er mig, der er gaaet over paa Landbrugsraadets Standpunkt, men omvendt; det er altsaa et Standpunkt, som Statsministeren aabenbart finder rimeligt, selv om han, vel nærmest af formelle Grunde, maatte afvise den Dagsorden, vi stillede i Fredags i Tilslutning til Landbrugsraadets Henvendelse. Skulde denne min Antagelse være rigtig — og nogle af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelser i Gaar pegede i samme Retning —, ja, saa aabner der sig jo vide Perspektiver.

Maa jeg i Parentes bemærke, og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch understregede det i Dag, at hans Opfattelse af det formaalstjenlige, ja, det nødvendige i, at der iværksættes et Samarbejde mellem Arbejder og Bonde, var kommet til Udtryk allerede i 1933. Desværre har vi i Praksis mærket meget lidt til denne Opfattelse, og Resultatet af de senere Aars Politik staar at læse i den meget omtalte Henvendelse fra Landbrugsraadet. At dette er Resultatet, maa man sige er mærkeligt, og det er et mistænkeligt Udslag af Regeringens Vilje. Men lad os nu se, hvad de Herrer har i Posen, som der er talt saa meget om netop i disse Dage.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Ønske om, at jeg maatte komme til at ligne Holbergs Jacob noget mere, kvitterer jeg for ved at ønske for det ærede Medlem, at han maa komme til at ligne Erasmus Montanus noget mindre — men tilbage til Udgangspunktet. Jeg anser det for et stort Fremskridt, hvis Statsministeren virkelig er enig med Landbrugsraadet om, at det er paa høje Tid at gribe ind, at det aldrig har set saa mørkt ud for Landbruget, som det gør i Øjeblikket, at det maa være i alles Interesse, at denne Uligevægtstilstand bringes til Ophør, og endelig, at Statsministeren forhaabentlig ogsaa er enig i Udtalelsen om, at det er afgørende for det danske Folks Fremtid, at Landbrugserhvervet atter bliver et lønnende og derigennem et købedygtigt og betalingsdygtigt Erhverv. Det er netop den Tale, som jeg her i Rigsdagen har ført siden 1933 — desværre i Regelen for døve Øren, men derfor glæder det mig nu, at ikke alene Landbrugsministeren forleden i sin Forelæggelsestale, men nu ogsaa Statsministeren og det ærede Medlem Hr. Hartvig